

וטמא [בכך את] **ראש נזרו**, ו**גלח ראשו ביום טהרתו** [ביום הזייתו מאפר פרה אדומה כדי להיטהר, דהיינו, ביום השביעי⁽¹⁹⁾] שהוא יום הזאתו השניה, שהנטמא למת מזין עליו בשלישי ובשביעי⁽¹⁸⁾ **ביום השביעי יגלחנו**.

ד. דין נזיר שנטמא, שמגלח ומביא קרבן טומאה, והיא נקראת "תגלחת טומאה":

וכי ימות מת עליו [באהל שהנזיר בן]⁽¹⁷⁾ **בפתע** [זה אונס] **פתאום** [זה שוגג]⁽¹⁸⁾,

ליטהר ביום השביעי נקרא "ביום טהרתו", רש"י על פי ביאור המזרחי.

ונראה מכל זה, שאף על פי ששאר טמאי מתים נטהרים לגמרי ביום השביעי, מכל מקום הנזיר הטמא שצריך להביא קרבן, לא נגמרה טהרתו עד היום השמיני [כזב וזבה ויולדת שהם "מחוסרי כפורים"], וכן כתב רש"י בסוטה טו א ד"ה וכי קא מייתי [המצורע] קרבן לאישתרוי בקדשים: "שיש טומאות שהצריך הכתוב כפרה לטהרתן, זב וזבה ויולדת ומצורע ונזיר שנטמא".

ואולם אין כוונתו לומר שיהא הנזיר הטמא כשאר "מחוסר כפורים" שלא נגמרה טהרתו והוא אסור לאכול בקדשים עד שייטהר לגמרי, וכפי שהוכיח ב"קהלות יעקב" נזיר סימן ד.

אלא כוונת הדברים היא, על פי המבואר ברש"י שבועות יז א ד"ה צריך: "וקרבן נזיר טמא לאו אעוון טומאה אתי, אלא למיחל עליה נזירות טהרה כשאר מחוסרי כפרה", והיינו שלדעת רש"י מה שאין הנזיר מתחיל למנות את ימי נזירותו אלא אחר שהביא קרבן [לדעת התנאים הסוברים כן, וכפי שקיימא לן להלכה], היינו משום שלענין זה הוא כ"מחוסר כפורים" שאינו טהור לגמרי כדי למנות נזירות טהרה; ובהערות שעל "חברותא" למכילתין בדף יז ב ובדף נד א, יבוארו הוכחות לשיטה זו מכמה מקומות, וכן היא גם שיטת הר"י מיגש בפירושו למסכת שבועות.

ב. נחלקו תנאים במשנה ובברייתא נזיר מה ב, אם הנזיר הטמא משלח את שער ראשו תחת הדוד כשם שהנזיר הטהור משלח.

הוא לפירושם של רוב הראשונים מלבד הרמב"ם].

ובפשוטו צריך ביאור מה ענין טומאת נזיר לביאת מקדש בטומאה!?

ואולם לפי מה שנתבאר דקדושת גופו של הנזיר דומה לקדושת הקדש, והרי עיקר דין קדושה לגבי טומאה הוא דכתיב, אם כן ביסוד הדברים הוא ענין אחד שלא לטמאות דבר קדוש; ובביאת מקדש הכתוב אומר "כי את משכן ה' טמא", ובנזיר הכתוב אומר "וטמא ראש נזרו".

17. כן פירש רש"י, ולא דוקא כשנטמא באהל, אלא הוא הדין כשנטמא על ידי מגע ומשא; ולא כל הטומאות שהנזיר מוזהר עליהן הרי הוא מגלח ומביא קרבן טומאה וסותר את הימים שכבר מנה [בלשון המשנה "מגלח עליהן"], ודינים אלו מתבארים במשניות במסכת נזיר דף מט ודף נג.

18. ויש מפרשים: "פתע פתאום" דבר אחד הוא, דהיינו מקרה פתאומי, רש"י.

19. א. לכך נאמר: "ביום טהרתו", ונאמר גם "ביום השביעי", שאם לא היה אומר הכתוב אלא ביום טהרתו, הייתי אומר: ביום שהוא נטהר לגמרי, דהיינו ביום השמיני כשהביא כפרתו, ולכך הוצרך הכתוב לומר: "ביום השביעי"; ואם לא היה אומר הכתוב אלא "ביום השביעי", הייתי אומר שאפילו אם לא הזהיר יגלח, לכך נאמר גם "ביום טהרתו", כי היות והוא מתחיל